

РЕШЕНИЕ

№ 5146

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4289** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба подадена от М. А. Т., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адв. Й.К. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001531 от 05.04.2022 г., издадена от П. П. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди, че не са налице предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на ПАМ, тъй като макар и собственик на процесното МПС, не е предоставял управлението на ППС на лицето С. Д., който го е управлявал към момента на извършване на проверката. Сочил, че автомобилът бил негова собственост, но същият бил отдаден под наем за временно ползване на П. П.. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Претендира разноска по делото. В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява лично и не се представлява.

Ответната страна – П. П. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, Отдел

„Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по делото становище, ответникът оспорва жалбата като неоснователна. Направил е възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК за прекомерност на сторените от страна на жалбоподателя разноски, в случай, че такива бъдат претендирани.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 22-4332-001531 от 05.04.2022 г., издадена от П. П. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на М. А. Т., л.а „К. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Били отнето СРМПС и две броя регистрационни табели.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 592369 от 05.04.2022 г., че М. А. Т., като собственик на процесното ППС е допуснал последният да бъде управляван в [населено място] от С. Р. Д., неправооспособен водач.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл.150 от ЗДвП.

Представена е и справка за нарушител/водач М. А. Т., с посочени съставен срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Приобщени като доказателства са и следните доказателства заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от посочените в заповедта полицейски органи, както и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която последния е определил ПАМ да прилагат полицейски органи в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По

смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министърът на вътрешните работи и № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „К. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , С. Р. Д., бил неспособен водач, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т.2а от ЗДвП хипотези, а именно – „собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;“.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Съгласно нормата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ се

установява безспорно, а и този факт не е спорен по делото, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на МПС е управлявал последният без да е правоспособен водач. Доводи на жалбоподателя касаещи незаконосъобразността на оспорения акт се свеждат до това, че той като собственик на процесния л.а не е предоставял управлението на неправоподобният водач С.Д.. Същите обаче са ирелевантни за делото, тъй като нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в конкретната хипотеза, не изисква обосновка на причините кое лице, кога, как и със знанието на собственика, ли е предоставило управлението на ППС на неправоподобен водач. След като е установено от страна на административния орган, че водачът на превозното средство е неправоподобен такъв, то за последният не е съществувало друга възможност освен издаването на ЗППАМ. Административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие - за определен срок, което е в съответствие с нормата на чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорващият са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал.2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на М. А. Т. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Т., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адв. Й.К. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001531 от 05.04.2022 г., издадена от

П. П. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: